

ב"ה

קובץ

פלאות עדותיך

גליון ד'

פ' יתרו

ש"ק מבה"ח אדר

הערות וביאורים

מאת ההנהלה, השלוחים, והתלמידים
במתיבתא ד'קוראל ספרינגס

חברי המערכת:

יושב ראש: הת' מאיר לזרוב

הרה"ת חיים דוד יאנאווסקי	הת' משה רובין
הת' מנחם יוסף יצחק איגל	הת' יוסף יצחק הכהן כהן
הת' מרדכי פנחס רוזנצווייג	הת' ישראל בערנשטיין

Published and Copyright 2021 by:
MA'ARECHES CORAL SPRINGS

For questions, sponsorships, and ha'oros,
Please email us at: cshaoros@gmail.com

פתח דבר

“הודו להוי' כי-טוב כי לעולם חסדו” ואין טוב אלא תורה”.

מתוך שבח והודי' להשי"ת הננו מתכבדים להגיש בפני קהל מחבבי תורה, רבנן ותלמידיהון, תלמידי התמימים אנ"ש והשלוחים, קובץ 'פלאות עדותיך' היו"ל ע"י ישיבתנו, ובו הערות, ביאורים ופולפולים, בנגלה, וחסידות, הלכה, מנהג ותורת רבינו.

נודע בשערים חביבותו הגדולה - שלא ניתנה להגביל לשיעורים - של כ"ק אדמו"ר לקובצי ההערות וחידו"ת שנדפסו ע"י תלמידי התמימים, שהוא פרי עמלם של התמימים, שמתניהם חגורים ולמלחמתה של תורה מוכנים, ומתוך התמודה ושקידה יגיעה והעמקה, צללו במים אדירים והעלו בידם דברים כבירים, חידושים נפלאים ועמוקים וכדבש הם מתוקים, ובעט על הנייר כתבוהו ועל מכבש הדפוס העלוהו, ליראי ה' ולחשבי שמו נרשמים ולעד ולעולמי עולמים נזכרים.

ובכן, מוציאים אנו לאור גליון זה הנקראת בשם “פלאות עדותיך” (תהלים קיט, קכט) בתקוה חזקה שע"י גליון זו נזכה להביא לידי אור את פלאות תורתנו הק'.

ויהי רצון שכולנו, תמימים שלוחים ואנ"ש דעיר קוראל ספרינגס בתוך כל אחינו בית ישראל, נזכה להוסיף בלימוד התורה כרצון כ"ק אדמו"ר, ועי"ז נזכה לגרום נחת רוח רב לכ"ק אדמו"ר.

וזאת למודעי: שעברנו ועבדנו על תוכן ההערות והביאורים עד מקום שידינו משגת, הן בנוגע לתוכן והן בנוגע לטעויות הדפוס, אך “שגיאות מי יבין”. ובקשה על להבא, שכל מי שיש תחת ידו איזו הערה בכל תחומי התורה, יואיל נא בטובו לשלחם אלינו ע"מ לפרסמם בגליונות הבאים בעזהי"ת לזכות בהם את הרבים, ועל מנת לעורר ולחזק בין כותלי הישיבה ובכל העיר את לימוד התורה בכלל, ובפרט כתיבת חידושי תורה.

ואנו תפילה שע"י העיון וההעמקה בלימוד התורה, נזכה להגילוי ד"תורה חדשה מאיתי תצא", ואמיתית הגילוי ד"פלאות עדותיך", ויקויים היעוד “ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים”, בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו אמן.

המערכת

יום ועש"ק דסדרת אנכי ה' אלוך, כ"ג שבט ה'תשפ"א (ה' תהא שנת פלאות אראנו), ל"ג שנה להסתלקות הרבנית הצדקנית נ"ע זי"ע, קוראל ספרינגס, פלארידא.

^א ובהתאם לנוטריקון של שנה זו המקובל בתוככי אנ"ש “תהא שנת פלאות אראנו”.

^ב בקשר עם מנהג חסידים לומר בכל יום את הפרק בתהילים המתאים למספר שנותיו של הרבי.

מפתח כללי

3.....	פתח דבר.....
5.....	על דאית ליה משתבע.....
7.....	הוי' צבאות.....
9.....	בזבוז האוצרות.....
9.....	לימוד התורה דמרדכי.....
10.....	חומר גזירת המן האגגי.....
11.....	ותן טל ומטר לפני חג הפסח.....
12.....	פורים שיחה חלק א'.....

על דאית ליה משתבע

הת' ברוך שלמה שלום ברשביצקי

הת' מאיר שלום בארטפילד

תלמידים בשיעור ב'

במסכת בבא מציעא^א מביאה הגמרא את דברי המשנה, שבמקרה של שנים או חזין בטלית וכל אחד טוען את כולו, משביעים אותם בית דין שאין להם בה פחות מחציה. ושאלת עליו הגמרא: "זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה [וכו']": על דאית ליה משתבע או על דלית ליה משתבע אמר רב הונא דאמר שבועה שיש לי בה ואין לי בה פחות מחציה" ובפירש"י שם "על דאית ליה משתבע או על דלית ליה משתבע - הבא לישבע וליטול חציה צריך הוא לישבע שיש לו בה חציה או לישבע שאין לו בה פחות מחציה שמא אין לו בה כלום וכי משתבע שאין לו בה פחות מחציה באמת הוא נשבע שהרי אין לו כלום דבשלמא אם היה לו בה שליש או רביע והוא נשבע שאין לו בה פחות מחציה נשבע בשקר שהרי יש לו בה שליש שהוא פחות מחציה ואין לו בה חציה אבל כשאין לו בה כלום נשבע הוא באמת: "שבועה שיש לי בה - ואם תאמרו שמא שליש או רביע שבועה שאין לי חלק בה פחות מחציה".

והנה בביאור שאלת הגמרא ישנם שני אופנים ללמוד, אם היא בדרך שאלה, או בדרך תמיהה. בהשקפה ראשונה אינו מובן, מהי שאלת הגמרא בכלל, הרי המשנה אמרה בפירוש משביעים "שאין לי בה פחות מחציה" ומהי השאלה אם משביעים על דאית ליה או על דלית ליה, הרי מפורש במשנה משביעים על דלית ליה? לפיכך לומדים כמה מהמפרשים, שהגמרא כאן אינו שואל מהי הדין, אלא הגמרא מתמיהה על דברי המשנה, שהיתכן משביעים אותו על דלית ליה, ובלשון המהר"ם שי"ף: "על דאית ליה כו'. נראה שהוא בלשון תמיהה משתבע על דלית ליה או על דאית ליה ודאי על דאית ליה משתבע ובמתני' קתני ישבע שאין לו בה פחות מחציה".

אבל לכאורה ביאור זה קצת דוחק הוא בדיוק לשון הגמרא ששואלת באופן שנותנת מקום לשני צדדי הספק. לפיכך ישנם מפרשים שלומדים גמרא זו באופן אחר קצת, ששאלת הגמרא היא לדינא: מאחר שאנו יודעים דברי המשנה שמשתבע על דלית ליה, שואלת הגמרא האם אכן משביעים אותו באופן כזו, אע"פ שיש בה נתינת מקום לרמאות, או דלמא לדינא משביעים אותו על דאית ליה אע"פ שאינו מתאים עם לשון המשנה. ובדברי החכמת מנוח: "ג"כ אע"ג דבהדיא כתוב במתני' הלשון דמשמע דעל דלית ליה משתבע שהרי קאמר במתני' זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה מכל מקום דוחק למקשה שיאמר הבעל דין כשנשבע זה הלשון כיון שיש בו צד רמאות כמו שפי' רש"י דאע"ג דנשבע ע"ד כ"ד ראוי לתקן הלשון כענין שלא יהיה בו שום צד רמאות כדמוכח במתני' גבי ישבע שאין

^א דף ה, ב.

^י על אתר.

לו בה פחות מג' חלקים כמו שכתוב באשר"י (סימן א') ע"ש. ודוחק למקשן נמי לומר דאין הבעל דין מזכיר בשבועתו זה הלשון כיון שהתנא הזכיר במתני' זה הלשון ולכך הוא מסופק מי אמרינן דאין הבעל דין מזכיר בשבועתו זה הלשון שהזכיר התנא רק לשון דמשתבע על דאית ליה משתבע דהיינו שבועה שחציה שלי והא דהזכיר התנא זה הלשון אין ר"ל שכן אומר הבעל דין בשבועתו רק התנא לשון עצמו קאמר כלומר על זה הענין הוא משתבע אבל לא בזה הלשון כיון שיש בו צד רמאות או דילמא כיון דהזכיר התנא זה הלשון ולא לשון אחר ודאי סבר דכן יזכור הבעל דין בשבועתו ולא חייש לצד רמאות שבו ומשני דהתנא לשון עצמו קאמר אבל הבעל דין אומר שבועה שיש לי בה כו' ובוה מתוקן כל צד רמאות וגם מתורץ דלא קשיא מה שלא הזכיר התנא לשון אחר ודו"ק

ולכאורה צריך ביאור, לאחר הבנה זו של החכמת מנוח בשאלת הגמרא, מהי הכרחו של המהר"ם ש"ף ללמוד באופן שאינו מדויק כלל בלשון הגמרא?

ואולי יש לבאר זאת על פי מחלוקת הראשונים בדברי רב הונא, שכמה ראשונים^ה כשמביאים דין זו שמשביעים אותם על הטלית, משמיטים דברי רב הונא שאמר שהשבועה צריכה להיות "שיש לי בה ואין לי בה פחות מחציה" ורק מביאים לשון השבועה המובאת בדברי המושנא "שאין לי בה פחות מחציה". ולאידך גיסא, ישנם כמה ראשונים^ו שלומדים שדברי רב הונא הם גם לדינא, שצריכים לישבע על דאית ליה וגם על דלית ליה. ובביאור מחלוקתם איתא בבית יוסף:^ז "שנים המחזקים בדבר וכו' ריש מציא (ב.) שנים אוחזים בטלית זה אומר כולה שלי וז"א כולה שלי זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה ויחלוקו. ושבועה זו תקנת חכמים היא כדי שלא יהא כל אחד תופס בטליתו של חבירו ונוטל בלא שבועה ופריך בגמרא (ה.) על נוסח שבועה זו שהבא לישבע וליטול חציה ודאי צריך לישבע שיש לו בה חציה ולא לישבע שאין לו בה פחות מחציה דשמא אין לו בה כלום וכי משתבע שאין לו בה פחות מחציה באמת הוא נשבע שהרי אין לו בה כלום א"ר הונא דאמר שבועה שיש לי בה ואין לי בה פחות מחציה ופרש"י שבועה שיש לי בה ואם תאמרו שמא שלישי או רביעי שבועה שאין לי חלק בה פחות מחציה ומפרש בגמרא שאינו יכול לישבע כולה שלי לפי שא"א ליתן לו כולה שהרי חבירו תפיס בה ואתי לאפוקי לעז על ב"ד שנשבע שכולה שלו והם אומרים שיחלוקו וכן אינו יכול לישבע שחציה שלי משום דמרע לדיבוריה דאמר כולה שלי והקשו השתא נמי מרע ליה לדיבוריה ותיירצו דה"ק כולה שלי ולדבריהם שאינכם מאמינים בכולה שבועה שיש לי בה ואין לי בה פחות מחציה ולא כתב רבי' כאן ולא הרמב"ם פ"ט מהל' טוען שנוסח שבועה זו שבועה שיש לי בה ואין לי בה פחות מחציה ויש לתמוה עליהם ונראה שהם מפרשים דלאו למימרא שיאמר כן ממש אלא לומר שפירוש דברים הללו כאילו אומר כן".

^ה רמב"ם פרק ט' הלכות טוען ונטען הלכה ג', טור חושן משפט סימן קל"ח סעיף א', וראה גם ברי"ף שמשמיט דיון זה.

^ו ראה דברי הרא"ש ורבינו חננאל על אתר, וגם בשו"ע חושן משפט סימן קל"ח סעיף א'.
^ז על הטור שם

ומזה מסתעף ג"כ ביאור דברי המהר"ם שי"ף הנ"ל, כי מתוך הבנת שאלת הגמרא נמצאת גם חילוק בתוכן תירוצו של הגמרא. ובנדו"ד, אם לומדים ששאלת הגמרא שהיא באה לשלול דברי המשנה שאולי לדין יש לישבע באופן אחר, ומה שכתובה, היא לאו דוקא, א"כ תירוצו של רב הונא אינו ביאור הפשט שבתוך לשון המשנה, כי לא בזה היה השאלה, אלא תירוצו של רב הונא הוא דין, שלפועל משביעים בלשון שכולל גם דברי המשנה וגם שולל רמאות, וכדברי ה'חכמת מנוח'. ובכדי ללמוד שדברי רב הונא באים לפרש דברי המשנה שהוא "כאילו אומר כן"^ה, יש הכרח ללמוד שאלת הגמרא באופן אחר - ששאלת הגמרא היא על פירוש דברי המשנה, ואין השאלה על הדין בנוגע לפועל, אלא שמתמיהה על דברי המשנה ובא רב הונא לבאר שאין לתמוהה כך על לשון המשנה כי הפירוש בלשון זה הוא "כאילו אומר כן".

וכ"ז הוא בדרך אפשר, ולא באנו בזה אלא להעיר.

הוי' צבאות

הת' חיים קפלן
תלמיד בשיעור ב'

In the סעיף ב' that the special name of הוי' צבאות was only revealed in the days of the נביאים, מאמר ד"ה באתי לגני תשכ"א

"ומבאר בהמאמר, ש"שם זה נתגלה ע"י הנביאים, דתורה לא נזכר שם צבאות, ונזכר רק צבאות הוי' וקאי על ישראל". והיינו, דאף שענין צבאות הוי' שייך לשם צבאות שנתגלה ע"י הנביאים, מ"מ, אין הכוונה שקודם לכן לא היו ישראל צבאות הוי', שהרי ודאי הדבר שגם בימי משה נקראו בני צבאות הוי'... אלא שאז הוי' רק ענין צבאות הוי', היינו שהשם צבאות לא הוי' שם בפני עצמו, אלא טפל ובטל לשם הוי', ואח"כ (בימי הנביאים) נעשה שם צבאות בפני עצמו, א' מז' השמות שאינם נמחקים".

This seemingly can be understood to mean that the name הוי' צבאות is higher than the גילוי that they were able to grasp in the times of משה רבינו. That's why ה' had to wait until the times of the נביאים -

^ה דברי הבית יוסף שם

when a higher level of Hashem's Name was needed to win the battle- to reveal this name.

Later on throughout the מאמר^ט, the רבי explains that הוי' צבאות is only the preparation, but the ultimate is ה' צבאות (like during the times of משה רבינו). This is seemingly a contradiction: if the nature of הוי' צבאות is higher than that of ה' צבאות, how can we say that it is only a preparation? One would think that it works vice versa: הוי' צבאות, which is the גילוי of the time of משרע"ה, is a preparation and a buildup to the גילוי of הוי' צבאות in the days of the נביאים.

Perhaps we can answer this by examining the words of the מדרש that the רבי brings in סעיף ז' ^ההושע מלאך "I came by משה רבינו but he didn't accept me".

In the words of the מדרש:

"ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא והנה איש עומד לנגדו וגו' ויאמר לא כי אני שר צבא ה' עתה באתי עתה באתי עם משה רבך באתי אלא שהיה מתפלל ואומר (שמות לג) אם אין פניך הולכים וגו' לעלות למעלה לא הייתי יכול שעדיין לא עשיתי שליחותי ולמטה לא הייתי יכול שעדיין היה מתפלל ואומר אם אין פניך הולכים אלא הזהר שלא תעשה כשם שעשה לי משה רבך ונדחת".

Meaning that in truth הוי' צבאות is a lower level of a גילוי. The reason that it wasn't revealed in the times of משה רבינו is not because they weren't able to receive such a גילוי, but rather because they were dealing with the much higher גילוי of הוי' צבאות, to the point that הוי' צבאות is never mentioned, similar to the idea that a candle in sunlight is worth nothing.

This is only a suggestion, if anyone has any other understanding of this idea, please write it in the next הערות קובץ.

^ט ובעיקר בסעיף ז'

בזבז האוצרות

הת' מנחם מענדל מאיר-סמיט
תלמיד בשיעור ג'

הת' השליח by הערה there was a קובץ הערות דפרשת שמות' In the
יוסף איגל who asked:

How can we say that Hashem gives us the storehouses of שמים
for us to win the war if "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים"?

Seemingly a very simple answer to this is, that when the מאמר says
that the אוצרות of שמים are spent, it doesn't mean that 'ה gives us
the שמים. It just means that 'ה so to speak *opens*" the אוצרות
making it more *accessible* for us to tap into this complete level of
יראת שמים.

With this understanding of the מאמר there is no longer a question
from the above מאמר חז"ל. If anyone has any better explanations or
questions on this one, feel free to publish them in future קובצים.

לימוד התורה דמרדכי

הת' יוסף יצחק וואקס
תלמיד בשיעור ב'

In the שיחה of פורים Chelek ט"ז², the רבי says that מרדכי was correct in
becoming more involved in communal affairs in a way that
detracted from his learning, although some of the other members

¹ עמוד ז'

² ברכות לג,ב

³ הערת המערכת: אין דבריו מובנים כלל, שהרי מבואר בהדיא בהמאמר שלא רק שהקב"ה פותח את האוצרות בשביל ניצוח המלחמה, אלא שגם מפני אותם ע"י פקידי החיל לכל אנשי המלחמה (ודלא כבשמחת בנו יחידו שרק פותח את האוצרות ומראם למסובין).
⁴ שיחה ג'

of the סנהדרין stayed away from him as result. This is because מרדכי studied in the דרך הירושלמי, with which one can accomplish a lot more in a lot less time, being that the ירושלמי way of learning is much more clear and concise and everything is understood to its full depth when first learnt, unlike the בבלי way of learning which takes a lot more analysis to uncover the truth of a statement.

Seemingly, if he had the ירושלמי way of learning, that does not excuse him from using out his time and abilities to learn more תורה. He could have used the same time he was using before and accomplish so much more! How could that be the proper way for מרדכי, the leader of the Jewish people at the time, to act?

To my knowledge, the רבי does not answer this question in the שיחה. Any explanations would be greatly appreciated.

חומר גזירת המן האגגי

הת' יצחק בראון
תלמיד בשיעור ב'

In the פורים שיחה of לקוטי שיחות חלק א', the Rebbe discusses why the גזירה of אחשוורוש was the most severe edict against the Jewish people in all of our history. One aspect that the Rebbe explains, is that the אידן were simply unable to run away from אחשוורוש's terrible and devastating גזירה. The Rebbe brings a few reasons:

- 1) מושל בכיפה - Unlike other dynasties and dictators, אחשוורוש ruled over the entire globe: there simply was nowhere for the Jewish people to escape to.
- 2) The decree ordered the annihilation of every single Jew ר"ל on one (specific) day, meaning they plainly had no time to run away.

The second reason and explanation that the Rebbe brings appears difficult to understand as a "stand alone" reason for why אחשוורוש's decree was the most severe in Jewish history. If anything, the fact

that the decree prescribed that every Jew must be killed ר"ל on one specific day is more of a reason to be able to escape!

Also, the Jewish people were alerted about the harsh decree a full eleven months prior to its enactment. The רב אידן found out about the גזירה in the month of Nissan, as it says in Gemara Megilla⁷: "אמר רב: יום ראשון של פסח בתענית" – the three day fast that the רב אידן observed to daven for אסתר included the first day of פסח!

Seemingly, this should have given the Jewish nation more than enough time to plan a successful escape, so what does the רב mean that there was no time to escape?

If any of the readers of this illustrious קובץ would please clarify this, I would be more than happy to read it in a future קובץ.

ותן טל ומטר לפני חג הפסח

הת' לוי יצחק הכהן פרידמאן
תלמיד בשיעור א'

It is well known and mentioned in many מסכת תענית⁸ that the change in שמונה עשרה from וותן ברכה to וותן טל ומטר is supposed to happen on שמיני עצרת. However, in order to avoid causing even a minor discomfort to any Jewish people traveling back from the המקדש to their respective homes, the change in שמונה עשרה is delayed until ו' חשון, allowing them to reach their destination without any downpours.

Seemingly, the same should apply to the change back in שמונה עשרה from וותן טל ומטר to וותן ברכה by פסח. Perhaps the change should happen

⁷ מגילה ט"ז, א

⁸ דף י"א. וראה גם משנה תורה להרמב"ם הלכות תפילה פ"ב הט"ז, שו"ע או"ח ר"ס קי"ז, ובשו"ע אדה"ז שם.

two weeks prior, enabling Jewish people to travel to the המקדש בית without the discomfort of rain?

Yet we do not find a similar “grace period” by פסח.

If anyone has any suggestions as to the reasoning for this difference, please write your ideas in the upcoming קובץ הערות.

פורים שיחה חלק א'

הת' יצחק בראון
תלמיד בשיעור ב'

As we approach פורים, there is a tremendous התעוררות by many בחורים in the ישיבה to learn through all of the שיחות on פורים throughout the year. ליקוטי שיחות. In this spirit, we bring here a beautiful summary of the שיחה in חלק א' written by one of the illustrious בחורים, to help others learn the שיחה as well.

סעיף א'

- ❖ We celebrate the holiday of פורים because ה' saved the Jewish people from annihilation.
 - על פי טבע there was never a more favorable time for the Jewish nation to be certain of their existence.
 - אסתר was queen and מרדכי was the king's minister.
 - However, what took place was the worst and most severe edict ever decreed upon the אידן.
 - By other decrees, אידן were spread out amongst the nations or had a place to run to.
 - Even in מצרים, where everyone was under the rule of פרעה, he only decreed that the boys should be killed ר"ל.
 - However, in the days of אחשורוש:
 - 1) They had nowhere to run, he ruled over the entire world.

- 2) They had no time to run, the אִידֵּן were meant to get killed on one day ר"ל.
 - 3) The decree was against men, women and children.
- So how is it that when the Jewish people were so sure of their existence, such a devastating decree could be made?

סעיף ב'

- ❖ The גמ' says it was because they had benefit from the feast of אַחֲשׁוּרֹשׁ.
- We see clearly from here, that a Jew's existence isn't dependent on the laws of nature – diplomatic ties – but rather our lives are dependent on תורה ומצוות.

סעיף ג'

- ❖ We see how Esther and Mordechai did not first use their high government positions and connections to the king,
- Rather, the first thing the Jewish people did was fasted, because they needed and wanted to be stronger connected to Hashem.
 - Also, even Esther fasted, although it would decrease her beauty (which was the sole reason she was queen).
- ❖ So we see that the same way the decree was "unnatural", similarly the salvation was as well.
- And since every Jew fasted, Esther did as well.
- ❖ True, we cannot rely on miracles, yet, because a miracle comes from ה', strengthening your connection to the source most definitely is the way to go.
- In exile, everything is encloded in nature,
- Be it may, the reason for the decree and salvation was the Jewish people's connection and adherence to תורה ומצוות.

סעיף ד'

- ❖ The lesson we learn from this is:
 - There are Jewish people who claim that in order to keep the Jewish nation alive we must utilize all of our diplomatic ties, bringing proof from the פורים story.

- They are misinterpreting the story entirely.
- The world is run by nature, but אידן are based off תורה ומצות.
 - When something bad ר"ל happens to a Jew, do not look at all the diplomatic ties and connections first, but look into yourself and do תשובה, and only then will the diplomatic ties work.
- The way for a Jew to overcome his challenges is through the strengthening of תורה ומצות.
 - Then, whatever vessel a Jew makes will suffice to receive the abundant blessings of ה'.

סעיף ה'

- ❖ This lesson is not only for אידן in general, but to every individual as well.
 - We must know and realize that all of our ענינים come from ח"ו, and ה' isn't bound by nature, ה'.
 - Yes, we need to make a vessel,
 - however, that is merely לבוש.
 - But, when we have the עיקר – תורה ומצות – it is the catalyst for receiving all of ה' blessings.

סעיף ו'

- ❖ What is the חידוש of what it says in ירושלמי גמ' that a איד sows his field knowing ה' will make it grow?
 - Even an atheist believes that when he plants seeds, they will grow!
- ❖ The answer is:
 - A איד plants because he trusts in ה'.
 - A non-Jew, להבדיל, plants because he believes in nature.

סעיף ז'

- ❖ So too by someone who has a spiritual job, a יושב אוהל.
 - Being successful in learning and spreading תורה ומצות is not about your skills and talents.
 - True success in תורה ומצות comes from אמונה in הקב"ה.
- ❖ If we do not have this עיקר, our skills and talents don't make a difference.

מוקדש
לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר זי"ע

על ידי הרוצה בעילום שמו